

ním provedení exekuce. Jelikož jde tu o exekuci na peněžitou pohledávku, přijde tu po případě k platnosti předpis § 307 ex. ř., podle něhož jest poddlužník, činí-li na pohledávku příkázanou k vybrání nebo na místě placení kromě vymáhajícího věřitele nárok i jiné osoby, oprávněn a v určitých případech i povinen pohledávku k soudu složit. Při rozvržení této podstaty, což státi se má podle zásad § 283 až 287 ex. ř. (srovnej rozhodnutí čí. 5042 a 6141 sb. n. s.), může pak postupník uplatňovati, že mu přísluší úkojové právo, mající přednost před zástavním právem vymáhajícího věřitele. Nemohlo proto býti dovolání vyhověno.

Čís. 7098.

Smír, jímž se zavázal manžel platiti manželce výživné, jest podle své právní povahy smlouvou, a jest manžel zavázán plniti podle smíru tak dlouho, dokud nebyl buď srovnalou vůlí stran nebo soudcovským výrokem zrušen. Účinek zrušení smíru soudcovským výrokem pro napotomní okolnosti vztahuje se zpět na dobu, kdy byla u příslušného soudu podána žaloba o zrušení smíru, nikoliv až na dobu, kdy vznikly skutečnosti, o něž byl žalobní nárok opřen.

(Rozh. ze dne 25. května 1927, R II 159/27.)

Návrhu dlužníka na odklad exekuce k vydobytí výživného soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žaloba povinného proti exekuci podle § 35 ex. ř. o nepřípustnost exekuce zamítnuta byla nejvyšším soudem rozhodnutím ze dne 13. ledna 1927 Rv II 709/26 (čí. sb. 6695), při čemž bylo vysloveno, že, dokud smlouva trvá a nebyla zrušena buď srovnalou vůlí stran nebo soudcovským výrokem, dotud trvá povinnost manžela, by smlouvu plnil. Podle tohoto prohlášení nejvyššího soudu a z úvahy, že ani žaloba nepůsobí na výživné — byť i také novací podle §§ 1376 a 1379 obč. zák. změněné v nárok smluvní — pro minulost, nemůže se státi zrušení exekučního titulu t. j. smíru ze dne 23. ledna 1922 od tehdejška, nýbrž jedině od nynějška, kdyby také vyhověno bylo žalobě podané u zdejšího soudu dne 18. března 1927 o neplatnost soudního smíru. Není zde tedy důvodů, by byl povolen odklad exekuce podle §§ 42 až 46 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Manželka vymáhá na rozloučeném manželci podle soudního smíru měsíčně splatné výživné po 320 Kč za dobu od 1. března 1926 do konce března 1927 celkem osmi mobilárními exekucemi. Manžel navrhl dne 14. března 1927 odklad exekucí, vykázav podací rubrikou, že podal dne 8. března 1927 na manželku žalobu o »neplatnost« soudního smíru. V návrhu na odklad uvedl dlužník, že podal žalobu o »zrušení« exekučního titulu, a v dovolacím rekursu praví, že se domáhá soudcovského

výroku, »aby smír o alimentech byl prohlášen za bezúčinný od 1. dubna 1926 (správně od 1. března 1926).« Z procesních spisů je zjevno, že se dlužník nedomáhá rozsudku o prohlášení neplatnosti smíru hned od původu (§ 1382 a dal. obč. zák.), nýbrž že se domáhá prohlášení smíru za zrušený nebo již za neúčinný, že tedy žádá odstranění exekučního titulu z důvodu, že prý po smíru nastaly okolnosti, za kterých jest považovati jeho vyživovací závazek za uhaslý. Exekuční titul tedy stále ještě trvá a může býti podkladem pro vymáhání výživného. Jak bylo vysloveno již ve zdejším rozhodnutí ze dne 13. ledna 1927 Rv II 709/26, čís. sb. 6695 ve sporu týchž stran, jest smír o výživné podle své právní povahy smlouvou, podle které musí manžel tak dlouho plniti, pokud nebyla buď srovnalou vůlí stran nebo soudcovským výrokem zrušena. Jde jen o otázku, od které doby může takové zrušení býti účinným. do které doby jest dlužník povinen podle smíru plniti. Dlužník žádá tak již s účinností od 1. března 1926, od které doby prý přestal výživné platiti. Toho však docíliti nemůže. Jak již řečeno, domáhá se žalobce zrušení smíru následkem okolností, které později nastaly. I kdyby měla žaloba úspěch, vztahovaly by se právní účinky rozsudku zpět jen k onomu dni, kdy se bylo rozsudku řádným způsobem u soudu domáháno, tedy kdy byla žaloba u příslušného soudu podána. Naproti tomu nepůsobil by rozsudek na dobu před podáním žaloby, zejména nikoli na dobu, kdy vznikly skutečnosti, o něž byl žalobní nárok opřen. Nezáleží tudíž na tom, od které doby se mohl dlužník domáhati zrušení exekučního titulu. Proto nemůže na př. otec nebo manžel žádati o snížení nebo sprostění vyživovací povinnosti do minulosti od doby, kdy vznikly skutečnosti, o něž snížení nebo sprostění opírá, nýbrž jen do budoucnosti s účinkem ode dne podání žaloby. Jinak by mohl povinný nejen odpírati plnění výživného v minulosti již splatného, ale nezaplaceného, nýbrž důsledně žádati i vrácení zaplaceného výživného od doby, kdy dotyčné skutečnosti vznikly. Tak daleko však nejde ani stěžovatel. Tomuto názoru svědčí plně také předpis § 42 ex. ř. o odložení exekuce, který slouží právě tomu, by účinek rozhodnutí o žalobách a jiných návrzích byl pro případ jejich úspěchu zabezpečen již pro dobu ode dne jejich podání. Podle toho, co posud uvedeno, bylo by zbytečno, by byla exekuce k vydobytí výživného splatného až do podání žaloby o zrušení exekučního titulu a manželkou vymáhaného odkládána. Netřeba se tudíž obíratí dalšími zákonnými předpoklady odkladu exekuce podle § 44 ex. ř.

Čís. 7099.

Při spoluvlastnictví veřejné porážky dobytka, jejímž hlavním výnosem jest jatečné, které platí řezníci a hostinští ze zabitých dobytčat, nejde jen o poměr spoluvlastnický ve smyslu § 825 a násl. obč. zák., nýbrž i o poměr společenský podle § 1175 a násl. obč. zák. Dobu ku kladení účtů a rozdělení zisku lze stanoviti i činem konkludentním (dosavadním postupem).

(Rozh. ze dne 25. května 1927, R II 164/27.)